

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 92 af 23. Maj 1902 om Skolebespisning.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 3568; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 2201).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Winblad): Det Udvalg, der har været nedsat om Skolebespisnings-sagen, er destoværre ikke blevet enigt om alle Lovforslagets Paragraffer, men er dog enigt paa nogle Punkter, som jeg skal tillade mig at nævne.

Hele Udvalget finder det til at begynde med uheldigt, at Lovforslaget er forelagt som Ændring i Lov af 23. Maj 1902, og anbefaler i Stedet for at ophæve den bestaaende Lov og erstatte den med det her foreliggende. Udvalget foreslaar, at Lovforslaget derefter kommer til at hedde: Forslag til Lov om Skolebespisning. I dette Forslag til Lov om Skolebespisning er de vigtigste Bestemmelser i den gamle Lov optagne. Endvidere er Udvalget enigt om at forøge Antallet af de Maaneder, hvori Bespisning skal finde Sted, med een Maaned, nemlig November.

Jeg maa meget beklage, at Enigheden i det væsentlige indskrænker sig hertil, og jeg maa navnlig beklage, at Udvalget ikke har kunnet slutte sig helt til § 4, som indeholdt den Bestemmelse, at Staten skulde afholde Halvdelen af Udgifterne ved Bespisningen. Der er ført mange Forhandlinger om dette Spørgsmaal. Vi Socialdemokrater, der har været Forslagsstillere, har bøjet os paa meget væsentlige Punkter

for at opnaa Imødekommen. Vi har navnlig ogsaa bøjet os ved Kravet om, at Staten skulde yde Halvdelen af Tilskuddet, og er gaaet med til, at Tilskuddet indskrænkes til $\frac{1}{3}$. Ikke desto mindre er det ikke lykkedes at opnaa Enighed. Udvalget har paa det Punkt delt sig i et Flertal og et Mindretal. Jeg maa til min store Glæde sige, at det er Flertallet, der holder paa Statstilskuddet. Det betyder et væsentligt Fremskridt fra den Stilling, Tinget hidtil har indtaget til denne Sag. Flertallet anbefaler altsaa, at Staten yder et Tilskud af $\frac{1}{3}$ til Kommunerne, og jeg henstiller til ærede Medlemmer at stemme for denne Flertalsindstilling. Det drejer sig nemlig kun om forholdsvis ringe Beløb, kun om nogle faa Kroner pr. Barn, og om der er Trang til at etablere Børnebespisning, afgøres af selve Kommunestyret. Staten vil ikke komme til at yde Tilskud noget Sted, uden hvor Kommunerne efter Undersøgelse ved, at der virkelig findes sultne Børn. Men naar Kommunestyret har erfaret, at der sidder Børn i Skolen, som lider Sult, er det højest sørgeligt for dette Kommunestyre alligevel at maatte sige Nej til, at disse Børn bespises, og det har dog hidtil været saaledes, at den største Del af Landets Kommuner har stillet sig afvisende overfor de Børn, der lider Sult. Det fremgaar af Flertallets Udtalelser i Betænkningen, at Flertallet er overbevist om, at hvis der gaves et Statstilskud, vilde Kommunerne derved opmuntres til at gøre deres Pligt, saa vilde de derved faa en Spore til at fremme den Sag. Flertallet er ogsaa overbevist om, at det er nødvendigt at give Kommunestyrene en Spore, og som jeg bemærkede før, Omkostningerne derved er forholdsvis smaa. Det er vist saaledes, at der mange Steder i Kommunerne er Vrangvillie blandt Skatteyderne overfor den Tanke at bespise Børn, men en saadan Vrangvillie vilde lettere blive behersket og tilbagevist, naar Kommunestyret kunde sige: Regeringen Rigsdagen, Staten anerkender, at der her er en Samfundssag, som bør løses. Hvis Kommunestyrene kunde tale saadan til Vælgerne, vilde Sagen vistnok glide langt lettere i de forskellige Kommuner.

Det er for Resten underligt at lægge Mærke til, hvor rent tilfældigt Bespisningen finder Sted. Man kan ikke se, hvorfor een